

han alle de foregaaende Aar havde været Medlem af Udvalget, og han turde ſige, at hvis nogen Sag var moden til Afgjørelſe, var det denne Lov, og dernæſt, at de almindelige Spørgsmaal, ſom før havde opholdt Loven, jo nu alle vilde finde deres Afgjørelſe ved den almindelige Lønningslov. Alſaa ſtaa vi her ved den 8de Rigsdag, naar vi tage Loven af 12te Januar 1858. Men tage vi Lovens Indhold, foreligger endel af Loven før den 9de Rigsdag i Rækken, idet man ved Loven af 25de September 1862 om Lønninger for Muſeets Embedsmænd havde vedtaget at opſætte Beſtemmelsen om diſſe til Reviſionen af denne Lov i 1863—64. Derved fik denne Del af Loven en Opſættelse mere end den øvrige Del og møder alſaa nu for 9de Gang i Folkethinget, og vedtages den ikke, kommer den til at foreligge for 10de Gang i næſte Sæſſion. Naar man nu betænker, at diſſe Udſættelser ikke hidrøre ſom ſagt fra Uenighed med Regjeringen og heller ikke fra Uenighed med det andet Thing, idet Lovforſlaget jo kun en eneſte Gang før har været øvre i det andet Thing, ſynes jeg, at man har endel Grund til at være lidt betænkelig ved at følge Udvalget i den Retning ſikkert at fremkalde et Fællesudvalg, ja, jeg vilde endog trods de gjorte Antydninger overordentlig nødig ſe, at det ſkulde komme til at foreligge efter vor Afſtemning idag, ſaaledes at Lovforſlaget ikke idag ſkulde blive endelig vedtaget. Vi vilde jo Alleſammen ſaa gjerne kaldes for folkelige og praktiſke Mænd, og ſaa gjerne anſe de høilærde Folk ſaa mange Gange at være upraktiſke; men nu gad jeg dog nok vidſt, hvad diſſe høilærde Mænd, hvis Lønninger omtales her i dette Lovforſlag, maa tænke om Folkethingets praktiſke Sands, naar det næſte Aar maatte blive tiende Gang, at dette Lovforſlag har Udſigt til at foreligge til Behandling, og at Folkethinget ſaa mange Gange ikke har kunnet hjælpe det frem længere end til 2den og 3die Behandling, ſaa at Thinget ikke har kunnet naa til at ſaa Forſlaget ud af ſin egen Sal. Det forekommer mig ogſaa, at naar man er ſaa ivrig for at ſaa opløſt de ſærlige Fonds, og erklærer, at man er den beſte og meſt indſigtsfulde Værge for de In-

tereſſer, der ſkulde repræſenteres ved de ſærlige Fonds, maa Folk dog virkelig blive lidt angſte for dette Værgemaal for de ſærlige Fonds, naar det her viſer ſig, at Folkethinget her i et rent Lønningsſpørgsmaal, ved hvilket man oveniſkjøbet paa flere Punkter vil tjene Penge for Statens Finanſer, ikke engang kan komme tilende med en Lønningslov. Thi, ſom jeg ſkal tillade mig at gjentage, denne Lønningslov vil medføre Tab for endel af de høiere Embedsmænd ved Univerſitetet, men rigtignok ſaa ogſaa paa den anden Side medføre Forbedring for nogle ſaa lavere Beſtillingsmænd. Men lad nu dette ikke være for ſaa grimme. Mange, ſaa har man dog nu i to Aar lovet diſſe Mænd en betydelig Lønningsforbedring, og hvert Aar have de ſet efter denne Forbedring, og de ere blevne Mænd paa over halvhundredde Aar, men Lovforſlaget har det ene Aar efter det andet fundet ſin ſaare uventede Død her i Folkethinget. Da det jo egentlig kun er 3 Punkter, der foreligger til Behandling, maa Diskuſtionen jo efter Sagens Natur blive kort, hvad der gjør mig ondt, da det jo nok kunde være værdt at drage frem alle de Synspunkter, ſom Forhandlingen i det andet Thing giver Anledning til. Der er f. Ex. det første Punkt: om Huſleieportioner; med Henſyn til det er det bleven oplyſt, at Gjennemſnitſalderen for Anſættelse af Univerſitetslærere er 37 Aar, og dette Tillæg til Gagen, ſom der her er Tale om ved diſſe Huſleieportioner, opnaas i Reglen først efter 22—25 Aars Embedstid. Det vil alſaa ſes, at det er ſjældent, og at det egentlig kun gjælder om ganſke enkelte Mænd, der leve til en meget høj Alder, en Alder, ſom næſten overgaar de fleſte Levendes Alder, og det har indtil de ſidſte Aar ſaaledes været nydt iblandt Andet i en Række af Aar af en Mand, der i mange Aar har virket trofaſt, ſom ſaa for Videnskaben — eller rettere, der gjælder noget ganſke Egnende indtil det ſidſte Aar egentlig om 2 Mænd, og det er ingenlunde nogenſinde unge Mænd, ſom komme i Beſiddelse af diſſe Huſleieportioner og ſaa nyde dem igjennem en lang Aarvækſe. Hvad dernæſt Examenſkommiſſionerne angaar, er det mærkeligt, at den Mand, der ſom Ordſfører i Landſtthinget